

مشور عاشورا

جلد پنجم

ملاح و سید اہل بیت کرام

کردآوری و نظم پندہ

بر اہتمام: سید علی البدرالدینی

انتشارات مشور

تلفن: ۴۱۱-۳۵۵۵۴۲۱۹

تلفن: ۳۵۵۳۵۳۸۹

مقدمه

فانی تبریزی

بسم الله الرحمن الرحيم

انسان کامل، واسطه فیض آسمان ها و زمین
 در انا بر تو حسنت ز تجلّی دم زد
 سر پیدا شد و آتش به همه عالم زد
 توسّل جستن بر استمداد کردن، یک واقعیت تکوینی و
 طبیعی نظام خلقت است. دنیا عالم و آدم بوده است، توسّل و
 استمداد نیز بوده و خواهد بود. وقتی در زندگی دنیوی بلاها و
 مصیبت ها به انسان روی می خورد و حوادث غیرمنتظره در
 مسیرهای پیشرفت او قرار می گیرند، انسان باک با فطرت
 سالم به دنبال راه نجات می گردد، آنگاه روزی در دلش باز
 می شود و امیدوار می گردد که کسی هست که می تواند به
 مشکل او رسیدگی کند و دردهای او را درمان نماید. این
 طبیعی است وقتی انسان مریض می شود، خود به خود با توسّل

خویش به فکر درمان است و در این خصوص به اهل آن که طیب است مراجعه می کند و درمان می شود.

زمانی که این بلاها و گرفتاری ها بیش از توان بشری باشد و طیب های حاذق و متخصص از درمان آن عاجز بمانند، انسان در ضمیر ناخودآگاه خویش احساس می کند که نیروی فوق العاده ای هست که می تواند درد او را علاج نماید. به یاد آید، آن نیروی فوق العاده، خداوند تبارک و تعالی است که می تواند انسان را بر مشکلات مادی و معنوی خویش پیروز گرداند و از آن بلاهای شدید رهایی بخشد و به سوی رستگاری رهنمون شود؛ این چنین قدرتی، فقط شایسته ی خداوند متعال است که از جانب او به انبیاء و ائمه ی اطهار علیهم السلام نیز که مظهر جمال و جلال خداوندی اند، افزوده شده است، چرا که وجود پاک آنان را از نور خویش آفریده و واسطه ی فیض بین خویش و بندگانش قرار داده است.

آفرینش را چو فتح الباب شد

نور احمد، مهر عالم باب شد

رُست از او نور امامان و فی

شد بسروج سیر آن نور صبی

پس برآمد نور پاک فاطمه
 آن مبارک فاتحت را خاتمه
 چارده هیکل چو شد از وی درست
 نور پاک انبیا زان نور رُست
 به ترتیب مراتب ز آن صُور
 شد همه ذرات اکوان جلوه‌گر
 آری آمد طاعت «الله نور»

این چنین آینه‌ای دارد ضرور
 جناب حجت‌الاسلام را تبریزی می‌فرماید: نور مقدس
 حضرت رسول اکرم (ص) اولین مخلوق آفرینش است که
 خداوند حکیم، آن ذات مقدس را از نور پاک خویش آفریده و
 در جهان هستی مهر عالمتابش برده است. همان که خود آن
 حضرت می‌فرماید: «اولین مخلوقی که خداوند آفریده نور من
 بود که از نور خودش پدید آورد و از جلال و عظمت خویش
 مشتق کرد» و «زمانی که آدم میان آب و گل بود، من نور
 بودم.» و از نور پاک محمدی، انسان‌های کامل را آفریده که
 امامان معصوم (ع) بودند و پس از آن نور فاطمه (س)

را خلق کرد که حضرات معصومین (ع) همه از وجود پاک او به کمال رسیده‌اند، و از نور ایشان، نور انبیاء و سایر موجودات به وجود آمدند؛ و بعد از آن، همه‌ی صورت‌ها، از عالم لاهوتی به ترتیب مراتب در عالم ناسوتی ظاهر شده و به وجود آمدند. به این ترتیب هدف از خلقت آفرینش که فرموده بود: «كُنَّا كُنَّا مُخْفِيًّا فَأَخْبَيْتُ أَنْ أَعْرِفَ...» تحقق یافت و با ابراهیم و اسماعیل و انیسای کامل، گنجیه‌ی اسرار مخفی الهی، آشکارا شد و از این نور عشق به وجود آمد و از تجلی آن تمامی عالم و عالمیان سیه‌ی جفا یار شدند.

در ازل پرتو سینه‌ی زین‌العابدین دم زد
عشق به آتش شد و آتش به همه عالم زد

جلوه‌ای کرد رخسار دید ملک عشق داشت
عین آتش شد ریز غریب و بر آدم زد

پس فلسفه‌ی خلقت انسان کامل یعنی حضرات معصومین (ع) شناخته شدن حضرت حق جل جلاله است و بنده‌گان خدا و رساندن آنان به سوی کمال معرفت خداوند است؛ و تنها راه رسیدن به کمال مطلوب و لقاء الهی؛ با توبه

و استمداد و اطاعت از فرامین اهل بیت (ع) امکان پذیر می باشد، آنان که برگزیدگان خدا، منبع فضیلت و تقوی و بزرگواری اند و حضرت حق جل جلاله وجود آنان را از هر گونه لغزش، اشتباه، فراموشی، خطا و انحراف پاک گردانیده و به دور نگه

دارد. پس سعادتی و خوشبختی انسان ها است که لطف و افاضه حضرت معصومین (ع) تنها به زمان حیات آن بزرگواران محدود نمی شود و پس از رحلت آنان نیز ادامه دارد، چون ارواح طیبه آنان زنده اند و بر مردم و جهان آفرینش اشراف تام دارند و نیازمندانی می توانند با توسل به وجودشان و زیارت قبورشان، ارواح مطهر آنان استمداد بطلبند و کسب فیض نمایند.

به تحقیق ائمه معصومین (ع) از سوی فیض بین آسمان ها و زمین هستند و عالم هستی و وقت از وجود فیض بخش ایشان خالی نخواهد ماند؛ در زیارت شریف جامعه می خوانیم:

«بِكُمْ فَتَحَ اللَّهُ وَ بِكُمْ يَخْتِمُ اللَّهُ وَ بِكُمْ يُنَزَّلُ الْغَيْثُ وَ بِكُمْ يُمَسِّكُ السَّمَاءُ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ» یعنی خداوند به

سبب وجود شما، باب وجود و آفرینش را گشود، خداوند به سبب دولت شما، به دولت‌های دیگر پایان می‌دهد و به سبب دعای شما باران می‌بارد و به سبب وجود شما آسمان بر زمین فرود نمی‌آید. «يُنْفِسُ إِلَهُمَّ وَ يَكْشِفُ الضُّرَّ» و به سبب وجود شما که ناراحتی و غم برطرف می‌شود و ضررها رفع

خود می‌شود. سینه‌دوق علیه‌الرحمة در کتاب الاکمال خود از امام رضا (ع) نقل می‌کند: «ما ائمه حجت‌های خداوند بر روی زمین و جانشینان او بسیار بندگان و امانت‌داران سر‌الهی هستیم. ما کلمه‌ی نفوس را بر زبان محکم و گواهان خداوند و برگزیدگان وی در میان بندگان هستیم. به سبب وجود ما آسمان و زمین نگه داشته شده‌اند و سقایی نمی‌کنند، و باران فرود می‌آید و رحمت خداوند، بندگان را فرو نمی‌گیرد، هیچ زمانی زمین از امام قائم از ما اهل بیت چه در شکوه و چه در پنهان، خالی نیست، اگر زمین یک روز بدون امام قائم باشد، ساکنانش را در خود فرو می‌برد همان طور که موج دریا غرق شدگان را در کام خود فرو می‌برد.»

آری ائمه‌ی هدی (ع) باب‌الله و شفیع بندگان و واسطه‌ی فیض بندگان و خداوند متعال هستند و به بیان دیگر، فلسفه‌ی وجودی خلقت آن بزرگواران، پل ارتباطی میان زمین و آسمان‌هاست و هدایت مردم به سوی رستگاری و حق و هدایت آن‌ها که کلام آنان نور است و گفتارشان حکمت، رفتارشان حلم و بردباری، اعمال‌شان خیر و نیکی، طبیعت و اخلاق‌شان احسان و کرم و بزرگواری، وصیت‌شان تقوی و درست‌کاری، روش و سیره‌ی آنان بیان معارف و حقیقت و مدارا کردن با مردم است، و انسان‌هایی با چنین اوصاف که منبع فیض و معدن رحمت الهی است، شایسته است که در تمامی اعصار و قرون، الگویی برای بشریت باشند؛ و وظیفه‌ی بندگان، اطاعت از اوامر خداپسندانه‌ی آنان است تا در مسیر ظلمت و جهالت دنیوی، راه نورانی و هدایتی را پیدا کنند و وجود خویشتن را در مسیر رشد و تعالی قرار دهند. آخرین وصیت رسول گرامی اسلام (ص) این بود که به شما مردم آگاه باشید که تنها راه نجات شما، اطاعت از قرآن و اهل بیت است. «من است» هر وقت ابرهای ظلمت و گمراهی شروع به

باریدن کنند و فتنه‌ها از هر طرف شما را احاطه نمایند، به
سوی قرآن و عترت پناه برید تا نجات یابید و رستگار شوید.
فرا گیرد تو را گر فتنه‌ها چون لیل ظلمانی
بیا اندر ظلال رحمت آیات قرآنی

شنید گوش جان از لعل گوهر بار پیغمبر
که گفت آنکه که می‌رفت از بسط عالم‌فانی
الامان و ثقیل امانت می‌سپارم من
سپارم از پی الهام و تلقینات رحمانی
یکی باشد کتب و یگانه عترت پاکم
جدایی این دنیا هرگز نه از تقدیر یزدانی

(استاد عابد تبریزی)

در فقره‌ای از زیارت جامعه می‌خوانیم: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ»
یعنی (به شما و قبور پاک‌تان سلام می‌برم و از شما
کمک می‌خواهم و شما را شفیع خود به درگاه الهی قرار
می‌دهم.)

اثری که پیش روی مبارک شماست، نوعی توسل و
ارادت به حضرات معصومین (ع) در قالب هنر قدسی «شعر

است که به شیوه‌ی معلوم و سنت معروف در مراسم عزاداری حسین(ع) خوانده می‌شوند. در جمع‌آوری مطالب این اثر گرانقدر که تمامی اشعار آن از شاعران برجسته‌ی آذربایجان است و برای اولین بار به زیور طبع آراسته می‌گردد؛ دوست بسیار عزیز و بنامور، آلم فرهیخته، دانشمند گرامی جناب سیدعلی اکبر درالهی که خود شاعری تواناست و در تألیف و تحقیق دستی در آنست و زحمات فراوانی کشیده و با عنوان منشور عاشورای پنجم تقدیر لافه‌ها می‌نماید، امید است که این کار فرهنگی و مذهبی ارزشمند برای مؤلف محترم و شاعرانی که اشعارشان زینت بخش این مجموعه گردیده، باقیات صالحاتی باشد که در عرصات محشر مورد توجه حضرات معصومین(ع) قرار بگیرد و شافع صاحبان آثار گردد.

شایان ذکر است که در گردآوری اشعار این مجموعه از اشعاری استفاده شده است که تا حال چاپ نشده‌اند. دوستان عزیز و بزرگوaram به تحقیق که برگزاری مراسم عزاداری‌ها در زنده نگه داشتن نهضت پررمز و راز حضرت سیدالشهداء(ع) تأثیر بسزایی در روی نفوس مستعد داشته و ان شاءالله تا قیام قیامت نیز تأثیرگذار خواهد بود، ولی لازم به

یادآوری است که فلسفه‌ی اصلی برگزاری مراسم عزاداری سالار شهیدان حضرت اباعبدالله الحسین (ع) فقط و فقط جهت انسان‌سازی و تقرب یافتن به حضور حضرت حق جل جلاله و ادامه دادن راه پاک شهیدان عاشورا است. در مکان‌هایی که علم و ادب و تعالی نصب می‌گردد، محل آموزش دین و پرورش بندگان خداست در مسیر سیر و سلوک اهل بیت عصمت و طهارت (ع) می‌باشد. این اصل تحقق پیدا نمی‌کند مگر این که با اخلاص کامل و تهی‌الذی و دور از هوای و هوس به کتاب‌الله (قرآن) و عترت پاک رسول (ص) چنگ توصل بزنیم و راه رستگاری را با عمل به فرامین آن بزرگواران بساییم تا از شیعیان واقعی و خالص آن بزرگواران باشیم. **والله تعالی.**

هر وقت خوش که دست دهد مغتنم شمار

کس را وقوف نیست به انجام کار چیست

حق و تقوی سی تبریزی